

# 6 KONST

## 6.1 Vad konst är

<sup>1</sup>Konsten är till för att ge oss skönhet, fulländning i form och färg; utveckla sinnet för skönhet i allt; fylla sinnet med längtan efter idealens värld. Konstens mål är att upptäcka de fulländade skönhetsformerna, urbilderna i skönhetsidealens, ideernas värld. Vägen till detta mål betyder strävan att försköna allt, även det fula, så att det alltmer närmar sig skönhetsidealet. "Den sanna konsten ser skönhet överallt."

<sup>2</sup>Konst är för människan den instinktiva strävan efter skönhetsidealet. Detta urskönhetens ideal finner hon först såsom kausaljag i kausalvärlden. När människan nått kausalstadiet och blivit ett kausaljag, har hon nått för människan högsta uppnåeliga utvecklingsstadium. Mänsklighetens utveckling består i att allt fler individer nå allt högre stadier och slutligen kausalstadiet.

<sup>3</sup>Skönhetssträvan förekommer på alla områden av materie-, medvetenhets- och rörelseaspekten: formens, idéns och kraftens skönhet. När utvecklingen nått därhän, att materieaspektens betydelse reducerats till enbart underlag, ha också materiens former nått högsta formfulländning.

<sup>4</sup>I vår strävan att nå allt närmare detta ideal dras vi närmare målet och nå det till slut: enheten i allt, enhetens skönhet, skönhetens enhet, ett evigt "mysterium" för de lärde, för konstnären tills han ingått i enheten.

<sup>5</sup>Varje tid har sina mönster, sin speciella konstnärliga uppfattning. Det är sedan länge en estetisk lärosats, som förvisso är giltig på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium. Men också Platon har rätt, när han hävdade, att det finns slutgiltiga skönhetsformer. Platon har antytt, var man skall söka konstens ursprung, nämligen i idévärlden. Han har också sagt, att vi ha i idévärlden någon gång sett de ursprungliga skönhetsformerna. I idévärlden finnas konstens lagar uppenbarade, och utan vetenskap om den världen förblir mänskligheten desorienterad.

<sup>6</sup>För esoterikern är konsten en återspeglning av idévärlden med dess skönhet och harmoni. Konsten blir symbolisk genom att ge uttryck för en idé. Den verkliga konstnären strävar efter att med sina små medel i det fysiska återge så mycket som möjligt av idévärldens kausala former.

<sup>7</sup>Den verkliga konsten kan alltså icke förstås förrän i platonska idévärlden och där till fullo endast av de kausaljag som tillhöra fjärde departementet och som kunna tillgodogöra sig detta departements energier. Kausalformen är nämligen icke endast skönhetens idé. Den är något mycket mera. Det högsta är kraft.

<sup>8</sup>På mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium hör konsten till det emotionala och är ännu fjärran från det mentala eller ideala (kausala).

<sup>9</sup>Alla människor ha skönhetssinne, skönhetsuppfattning. Men skönhetsidealet är individuellt, i många fall kollektivt.

<sup>10</sup>Konstuppfattningen är individuell och likaså konstproduktionen. Konsten är ett område, där envar har sin egen smak och också har rätt till den. Smaken är beroende av egenart, självupplevelse, intresse etc. samt givetvis av utvecklingsnivå. I vår tid tycks smaken vara mera en sak för känslan än för det sakliga, det objektiva.

<sup>11</sup>Mänsklig konst kan utövas av alla, oberoende av departement. Men detta slags konst är allt som hör till sinne för form och färg och harmoni etc., och är i hög grad ett resultat av sysslande med dylikt och tekniskt kunnande.

<sup>12</sup>Naturens former och färger ge normerna för skönhetsuppfattningen. Detta gäller givetvis endast om det allmänna, icke om det enskilda, vilket kan vara totalt misslyckat. Därpå beror också konstnärens val av motiv. Motivet skall alltid återge det allmänna, aldrig det enskilda. Ju mera motivet ger uttryck för idén (det mest generella), desto närmare når konstnären idealet.

<sup>13</sup>Liksom allt annat ger oss konsten tillfällen till medvetenhetsaktivering av många olika slag.

Det är själva konstutövningen, som utvecklar många olika egenskaper och förmågor. Visualiseringsförmåga är nödvändig för lärjungaskap. Denna förmåga förvärfvas genom konstutövning. Men det skall vara lagbunden återgivning av verkligheten, ingen godtycklig fantasikonstruktion. Esoterikern vet, att alla slags godtycke är motsatsen till lagenlighet och motverkar evolutionen. Konstens former måste, liksom organiska livets former, gestaltas enligt eviga lagar. Detsamma gäller musiken ifråga om harmoni, som är en evolutionens grundlag. Därav kan man förstå, hur totalt desorienterad mänskligheten varit under 1900-talet.

<sup>14</sup>Konst är varken slavisk efterbildning eller karikatyr. Konst kännetecknas av vad Rafael kallar "skönhetens idé i målarens egen uppfattning". Det är således icke något som ett primitivt eller desorienterat förnuft eller hatets repellerande känslor finner vägen till. Varje sann konstkritiker från Aristoteles och Plinius till Winckelmann och Reynolds har övertygande klargjort, att konstens uppgift är att förädla och höja, icke att förfula och försimpla. Konstverket är en ideell produkt. För den, som äger förmågan att upptäcka idealformen bakom den mer eller mindre misslyckade fysiska gestalten, synes den vanligaste modell full av poesi. Av den, som saknar denna förmåga, blir det skönaste profanerat och vulgariserat.

<sup>15</sup>Endast de konstskapelser i fysiska världen, som äro i största möjliga överensstämmelse med dem i kausalvärlden (idévärlden), äro de verkligt odödliga mästerverken. Den, som hittills bäst lyckats med försök att "skapa" konstverk, är Lionardo da Vinci. De allra flesta av hittillsvarande konstprodukter ha alltså icke något "evighetsvärde". De äro istället uttryck för mänsklig uppfattning av tillvaron och individens utvecklingsnivå. Den efterapning av vissa desorienterade individers konstuppfattning, som visar sig i moderiktningar, klargör att dylika "konstnärer" äro "nya" i sitt yrke och icke utvecklat verklig konstförståelse i föregående liv. Det tar tre inkarnationer för att bli en "talang" och sju för att bli ett "geni".

<sup>16</sup>Den s.k. moderna konsten vittnar, som det mesta alltsedan världskrigen, om det destruktiva arbetet på förintelsen. Den ger oss fulhet, normlöshet, vidrighet, i bästa fall meningslöshet. En modern tysk konstfilosof anser, att också det fula kan vara konst. Men det fula i all sin vederstygglighet kan aldrig vara konst, hur fulländad tekniken än är. Konsten är till för att försköna livet. Karikatyr vanställer och återger träffande människornas sladder om varandra samt tillgodoser avundens skadeglädje. Verklig konst gör även det fula skönt, därför att den store konstnären kan upptäcka skönheten överallt. Klingers radering *Faunen betraktande den sovande nymfen* kan tjäna som skolexempel på verklig konst.

<sup>17</sup>Först på kulturstadiet kan folk börja förstå konst. Goethes uppfattning av konstens väsen och vilka ämnen som lämpa sig för konstnärlig framställning förblir oföränderligt giltig. På civilisationsstadiet förväxlas teknik, manér, artisteri med konst. Konsten förädlar fysiska verkligheten, är förmer än natur, också däri har Goethe rätt.

<sup>18</sup>Till dess mänskligheten får sig uppenbarat vad konst är, gör den klokt i att hålla sig till den urgamla principen, att konst är till för att försköna livet, ge oss skönhet. En stor konstnär förskönar även det fula.

<sup>19</sup>Vad konst är komma människorna att tvista om ännu i fem hundra år. Man vill försvara alla nya galenskaper med att gamla mästare alltid blivit missförstådda av sin samtid. Alltså ligger i "konstens väsen" att allt nytt blir missförstått. Konsten består då i att förstå alla nya galenskaper.

<sup>20</sup>Det är riktigt, att nya ideer alltid röna motstånd från dem som endast vill känna igen sig. Men det finns dock en gräns för allting, även för det "nya". Den gränsen har för längesedan överskridits i modern konst. Vad som strider mot konstens väsen, kan aldrig bli konst.

## 6.2 Emotionaliteten desorienterar

<sup>1</sup>Mänskliga konsten innebär dyrkan av formskönheten. Den är beroende av formen, typisk för emotionala medvetenheten, för "begäret", om än i dess högsta förfining. Människorna dyrka formen, eftersom de sakna förmåga att fylla den med ändamålsenlighet.

<sup>2</sup>De livsokunniga bli alltid offer för skönhetsens makt. Även en så långt kommen individ som Goethe vägrade lära av andra än välskapade och ådrog sig ständigt nya lidanden genom att hopplöst förälska sig i formens skönhet. Men vad är fysisk skönhet mot ädel emotionalitet eller kunskap, insikt, förståelse, bedömningsförmåga?

<sup>3</sup>Skönhetslavarna ha tydligen ingen uppfattning av skönhetsens tyranni och dess idiotiserande påverkan. Skönhetsens dyrkan kan försvaras, om skönheten är kronan på godhet och vishet.

<sup>4</sup>Som så mycket annat visar konsten mänsklighetens totala desorientering och förvillelse. Konsten, hemmahörande på emotionalstadiet, tror sig om att kunna tolka verkligheten och livets mening, redan det tillräckligt bevis på storhetsvansinnet och självförgudningen. Den store Goethes maning, "bilde Künstler, rede nicht", förblir gällande för alla tiders konstnärer. Deras tal avslöjar deras hjälplösa försök att tyda det för dem evigt ofattbara. Att behandla deras konstteorier, otaliga, djupsinniga, liksom filosofien outtömliga i sitt spekulationsraseri, vore lika meningslöst som att taga intryck av storordigheter i barnkammaren.

<sup>5</sup>Emotionalvärldens medvetenhet är känslornas och fantasiens värld med dess i och för sig obotliga illusivitet. Vid övergången till en ny zodiakepok verka de nyinströmmande vibrationerna från en annan stjärnkonstellation upplösande på alla gamla föreställningssätt. De härskande ideerna, som införlivats i tankesystem (idiologier), elimineras, och med den utmönstring av mentalmolekyler ur människornas hjärnor, som äger rum, blir mentalblinda emotionalmedvetenheten suverän, tills de nya ideernas mentalmolekyler fått ersätta de gamlas. Först när mänskligheten om några miljoner år nått mentalstadiet, bli människorna förskonade från dylikt ständigt återkommande tankekaos. Tydligast gör sig detta gällande på konstens område. Konstnärerna, som gå 2–4–6-vägen från högsta emotionala till essentiala (via kausalhöljets enhetscentrum), bli mest desorienterade och treva sig fram i härskande mörker. Ifall de kunde använda övergångstiden till att odla det högre emotionala och söka det ideala, skulle de kunna vara vägvisare för övriga mänskligheten. Genom att förkasta formen, som är det mentala i konsten, och odla det formlösa och därmed kaotiska känslan, som de nu göra, bidra de till att ytterligare öka desorienteringen.

### 6.3 Musik

<sup>1</sup>Musikens uppgift är att föra oss in i livsharmonien. Därav kan man fatta, hur långt borta från livsförståelse människorna äro.

<sup>2</sup>"Musiken är den mest andliga av konstarter." (45-jaget K.H.) Den väcker attraktionen. Atonalismen föder disharmoni, sliter sönder.

<sup>3</sup>Musiken kan draga ner, och det gör allt enbart rytmiskt samt all atonal musik, allt disharmoniskt.

<sup>4</sup>Det finns musik i alla världar. Den kan icke "transformeras".

<sup>5</sup>Lovsång är harmoni med alltet.

<sup>6</sup>Därför att banbrytare alltid ha misskänts av samtiden, så äro alla klåpare genier, tycks vara snusförnuftets logik. Att Beethoven, Wagner etc. ogillades, berodde på att de sprängde härskande konstformerna. Men de atonala musikerna sakna förståelse för musikens väsen, och det är en annan sak. Oväsen är icke musik.

<sup>7</sup>Wagner godtog Schopenhauers teori, att livet var fyllt av lidande till bristningsgränsen. Wagners egen teori var, att musiken skulle återspegla verkligheten, och eftersom livet var disharmoni, så skulle också musiken vara det: endast så mycken harmoni och melodi fick komma med, som gjorde livet uthärdligt. Konsten är emellertid till för att höja människorna över lidandet, föra in dem i skönhetsens och lyckans värld.

<sup>8</sup>Moderna musiken med dess disharmonier arbetar på att förstöra ett viktigt "sanningssinne" hos individen. I kausalvärlden skulle varje vibration, som ej vore i överensstämmelse med verkligheten, ögonblickligen igenkännas på att den framkallade dissonans. Harmonisinet

utvecklas långsamt alltifrån mineralstadiet och är ett ofelbart sanningssinne i alla världar, även för människan i hennes världar. Den s.k. musikkulturen har alltifrån Beethoven alltmer avlägsnat sig från harmonien. Den "sönderslitna människosjälen" måste ha dissonanser. Det visar Goethes instinktiva förståelse för verkligheten, att han om Beethovens musik fällde omdömet: "Så vacker och samtidigt vansinnig, att man kan bli galen." Männkligheten har fortsatt i utförsbacken i detta som i alla andra kulturhänseenden utan aning om vad kultur är och kulturens uppgift såsom verklighetsfaktor.

#### **6.4 Goethes konstuppfattning**

<sup>1</sup>Goethe var invigd i äkta rosenkruzarorden. De många oäkta ordnarna tillkommo under 1800- och 1900-talen. Att han icke nådde högt i graderna, framgår av hans omdöme om Cagliostro, som nått högsta graden. (Medlemmarna av lägre grader voro ovetande om dem i högre.) I alla händelser fick han taga del av Saint Germain's skriftliga framställning av esoteriska kunskapssystemet och förvärvade därmed en i fundamentala avseenden riktig uppfattning av verkligheten och livet.

<sup>2</sup>I en föregående inkarnation hade Goethe varit grekisk bildhuggare, lärjunge till Praxiteles. Detta förklarar hans intensiva intresse för grekiska konsten. Redan dess kopior i Italien väckte erinringen till liv, vilket gjorde att han i kopiorna kunde inlägga grekiska förebilderna. Riktigt insåg han också, att grekiska konsten var förebildlig och betydde höjdpunkten av mänsklig konst.

<sup>3</sup>Till deras tjänst, som insett den moderna konstens förvillelser och söka de för konsten gällande livslagarna, må en redogörelse för Goethes konstuppfattning lämnas att tjäna såsom ledstjärna:

<sup>4</sup>Naturens livsformer uppvisa en tendens till skönhetssträvan. Men naturen förmår endast sällan nå den fulländade skönhetsformen och kan aldrig bevara den.

<sup>5</sup>Konstens uppgift är att "överträffa naturen", icke söka efterbilda den. Dess uppgift är att söka varaktigt framställa den ideala skönheten och besjåla den.

<sup>6</sup>Förutsättning för att frambringa de fulländade skönhetsformerna är insikten om bristerna i naturens misslyckade försök. Jämförande anatomen kan vägleda forskaren vid hans strävan att i människokroppen finna den ideala människobilden.

<sup>7</sup>Konsten går från det allmänna till det enskilda. Den är konkret och kan aldrig bli abstrakt. Klarheten är objektiv norm för det sköna. Konstnären måste verka i frihet, men det måste vara lagbunden frihet. Konstens former måste frambringas enligt eviga lagar, om de ska bli objektiva, sanna, sköna.

<sup>8</sup>Viktigt är att välja de lämpliga objekten. Icke allting i naturen lämpar sig för konstnärlig framställning. Endast det, som är uttryck för en idé och alltså i överensstämmelse med de fundamentala livsformerna samt dessutom i sig äger skönhet, borde framställas. All framställning av "inre livet" måste begränsas till sådant, som kan meddelas genom gestalt och åtbörd. Högsta enkelhet nås endast av moget mästerskap. Formen är viktigare än färgen.

<sup>9</sup>Konsten hade redan på Goethes tid fullständigt desorienterats under påverkan av filosofiska subjektivismens suveräna godtycke, självhärlighet, ansvarslöshet, för att icke säga totala livsokunnighet. Denna konsturartning, "den romantiska konsten", betecknade Goethe såsom tygellöshet. "Det romantiska är det sjuka."

<sup>10</sup>Allt problematiskt, onaturligt, oskönt är förkastligt. Hur skulle den fulländade skönheten kunna upptäckas och frambringas, där endast formlösa känslornas och synernas "dimma" erkändes såsom fruktbar mark för konstskapandet? Konstens uppgift är icke att återge känslor och stämningar. Subjektivt och individuellt godtycke kan aldrig frambringa ett verkligt konstverk. Subjektivismen, som menade att motivet var viktigare än formen och ville ge det överkliga sken av verklighet, är bevis på förvillelse.

<sup>11</sup>Att Schiller delade Goethes konstuppfattning, torde icke behöva närmare utredas. Båda hade

nått humanitetsstadiets perspektivmedvetenhet. Till kulturföreteelserna hade de båda samma inställning, av Schiller formulerad i aforismer om religionen och filosofien. Han vägrade godtaga någon av de historiskt kända ideologierna, i det ena fallet av religiösa, i det andra fallet av logiska skäl.

<sup>12</sup>Okunnigheten har velat göra Goethe till "spinozist". Det var Spinozas "stil", som tilltalade honom, den lugna, klara, systematiska, så olik alla andras, och den skymtande, med rosenkreuzarnas världsåskådning närbesläktade "panteismen".

### 6.5 Modern konst

<sup>1</sup>Den moderna konsten är ytterligare ett bevis på mänsklighetens totala desorientering i verkligheten och ett bevis på hur omöjligt det är för människan att fatta livets mening.

<sup>2</sup>Ingenting kan bättre än våra dagars konst klargöra barbariet och förnuftslösheten – det låga utvecklingsstadiet – hos de klaner som fått tillfälle att inkarnera under 1900-talets första decennier, ingenting bättre belysa inkompetensen eller oärligheten hos de kritiker som upphäva sig till smakdomare och förvilla smakdomet genom att låtsa sig förstå modern konst. Arma mänsklighet, som skall behöva uppleva sådant, uppfostras i sådant!

<sup>3</sup>Modern konst strävar att komma så långt bort från verkligheten som möjligt. I den moderna konsten är allting tillåtet utom det som har med verklighet och förnuft att göra. Sådan konst är förvändhet. Våra dagars konst gör – med alltid existerande undantag – icke skäl för beteckningen konst. Den är parodi på konst.

<sup>4</sup>Vad samtiden kallar för genial konst är endast fenomenal teknik. Den verkliga konstnären (geniet) kan man känna igen på att han omöjligt kan göra något fult. Men det förstår mycket få.

<sup>5</sup>Den moderna konsten styres av vibrationerna från solarplexuscentrum. Därför är det emotionala impulserna som styra och är förnuftet eliminerat. Men det finns ingen verklig konst utan höggradig mentalitet. Den klassiska konsten använde vibrationerna i strupcentrum.

<sup>6</sup>Liksom det finns en tonernas atonalism, finns det en färgernas. Dylika atonala färger förekomma i auran hos moderna kompositörer och målare. Harmoniska människor uppvisa en aura av harmoniska färger. Atonal musik återverkar på färgerna i auran och vållar disharmoniska själstillstånd. Att vår tid är själssjuk, därom vittna trasiga nerver och konstens vanvett.

<sup>7</sup>Kommer eftervärlden att få en uppfattning av skådespelerskan Jessie Wessels utseende av Grünewalds målning? Men det är väl icke heller meningen? Så såg hon inte ut. Målningen är en karikatyr.

<sup>8</sup>"Man ser blott vad man redan vet" är en psykologisk lag, som ingen kan upphäva. Det är typiskt för vår tids konstfantaster, att de tro sig om att kunna kringgå den genom att eliminera intellektet, genom att söka förvärva "ett nytt sätt att se". De kunna lika gärna försöka lyfta sig själva i håret. De ha rentav drivits in absurdum med sitt slagord, att "det vi vet om världen hindrar oss att se den sådan den är". De ha därmed ohjälpligt förritrat sig i emotionala illusionernas värld och förstört det lilla mått av sunt förnuft de kanske en gång haft. Det har sina följderna i flera kommande inkarnationer. De, som arbeta på att förstöra "förnuftsprincipen" (som de gamle kallade det), idiotisera förnuftet, sänka sin utvecklingsnivå och försvåra förvärvet av mentalmedvetenheten. Det dröjer länge, innan de kunna höja sig över emotionalstadiet.

<sup>9</sup>Liksom mänskligheten i vår tid är totalt desorienterad i verkligheten, så är den det även ifråga om konsten. Vad som frambringas är idel karikatyrer av verkligheten. Det är som om mänskligheten gripits av vansinniga tron à la Nietzsche på att motsatsen till det fäderneärvda i filosofi, litteratur, konst, musik är det riktiga. Visst misstogo sig de gamle i många avseenden. Visst hade konsten sina brister. Men så oändligt långt från verkligheten var det ändå icke, som allt vad modernism heter. Den alltid omdömeslösa massan följer sina auktoriteter. En kritiker i dagspressen, en av dessa hånfullt överlägsna, försökte ironisera över talet om auktoriteter, undrande var dessa voro. Det är de som avgöra tidsandan och dirigera massan. Och pressen öppnar

beredvilligt sina spalter för dessa tongivande förkunnare. Det gäller att "följa med sin tid", vart det än bär.

<sup>10</sup>Modern konst och musik äro utslag av dels desperat trots mot allt traditionellt och nedärvt, dels hjälplöshetens försök finna uttryck för självaktiviteten, dels ohågan offra tid och arbete på förvärv av tekniska skickligheten, dels beroendet av idiotiserande konstteorier. Resultatet har blivit såväl emotionalt som mentalt livsfientliga produkter på lägsta uppnåeliga nivå, lägre än barbarstadiets, som aldrig når så långt som ansträngningen inriktad på lägsta möjliga.

<sup>11</sup>Konsten är någonting för subjektivisterna. I den kan envar fritt svärma omkring i laglöshet och tygellöshet, envar fantisera ihop sin egen estetik. Man kan fylla hela bibliotek med individualistiska utsvävningar. Även konsten har sina lagar, och det betyder allmängiltighet. Vi ha mycket långt dit, lika långt som till verklig kultur. Verklig konst och verklig kultur höra samman. Egenarten kan ingen befria sig ifrån. Men subjektivism och individualism äro bannlysta i verklig konst.

<sup>12</sup>Nu har det gått politik i konsten också. Man talar om "demokratisk konst". Den är emellertid intet nytt utan består i det uråldriga subjektivistiska godtycket. Dyligt återkommer, som allt annat, i den kända historiska cirkeln. Varje gång det sker, uppstå lärda och profeter, som förkunna, "det här är något alldeles nytt". I vår tid kan det låta så här: "I den grekiska statyns proportioner finns det ferment av adelsstolthet och slävförakt, i den egyptiska pyramiden självhävdelse och maktfullkomlighet." Det sagda är fullt tillräckligt som strålande exempel på våra dagars demokratiska profeters höga vishet och förståelse och allkunskap.

<sup>13</sup>Endast esoteriken kan göra slut på livsokunnighetens obotliga spekulationsraseri. Esoteriken lär nämligen, att det i alla världar finns en för alla giltig verklighet: den generella idéns bestående verklighet. Därtill kommer den individuella egenarten, som ser något individuellt. Men – och det är det väsentliga – detta individuella spränger aldrig ramen för det generella, som förblir det allmängiltiga. Det borde inte vara så svårt att fatta.

## 6.6 *Framtidens konst*

<sup>1</sup>De "odödliga" konstverk som hittills sett dagen, exempelvis de grekiska, äro endast relativt så. De komma en gång att ersättas av kausalvärldens skönhetsformer, sådana de kunna gestaltas inom fysiska verklighetens möjligheter. Men långt innan dess kommer förståelse för konstens väsen, som hittills saknats, att få bli exoterisk.

<sup>2</sup>Framtida konsten kommer att kunna ge ett mycket mer "förädlat" uttryck åt formen och återge "själen" i formen, vilket hittills endast de största genierna förmått.

<sup>3</sup>Konsten är till för att ge oss skönhet. Gör den icke det, är den förfelad och ingen konst i esoterisk mening. Sedan få exoteristerna ha vilken felaktig uppfattning som helst. Riktigare insikt kan man icke räkna på, förrän de stora konstgenierna inkarnera, vilket enligt D.K. icke blir förrän omkring år 2500. Så länge dröjer det, innan de kunna bli förstådda och rätt uppskattade. Det säger också indirekt något om planethierarkiens åsikt om den konst som till dess kan produceras. Det är icke konst i esoterisk mening, vare sig inom litteratur, bildkonst eller musik. Med angivet årtal beräknas den nya kulturen, den första verkliga kultur mänskligheten någonsin upplevat, kunna börja sitt framträdande och uppåtstigande. Allt detta enligt planethierarkiens beräkningar, som mänskligheten emellertid kan kullkasta, vilket den lyckats med i så många andra fall.

<sup>4</sup>På mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium saknas möjlighet till förståelse av konsten såsom faktor i medvetenhetsutvecklingen. Det innersta i konsten är att nå in i verkligheten, icke att forma och bilda, som endast är medlet. Vad som här avses är icke vad människorna tro vara verklighet, utan konsten i dess högsta utövning når in i enheten. Att detta är ofattbart ännu, visar vår totala desorientering. Det lönar sig icke att spekulera däröver. Det blir bara ännu större livsokunnighetens galenskaper. Människan får vänta, tills hon blivit kausaljag. Ett kausaljag i fjärde departementet kan som först förstå vad det är fråga om: att ge medvetenheten sådan form,

att den kan leva och utvecklas.

<sup>5</sup>Folk fick höra om fjärde departementet och konsten och började naturligtvis genast fantisera. Konstnärer finnas emellertid inom alla departement. Ännu ett bevis på att så länge människorna fantisera och spekulera, äro de omogna för esoteriken, som hör till det högre mentalstadiet.

Ovanstående text utgör uppsatsen *Konst* av Henry T. Laurency.

Uppsatsen ingår i boken *Livskunskap Fyra*, utgiven 1995.

Copyright © Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency 1995.